למה ארץ ישראל מוסתרת במגילת אסתר?

הרב ארי ברמן

1) אסתר פרק ד

(א) ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדלה ומרה: (ב) ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק: (ג) ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים:

2) אֶסְתֵּר Esther Chapter 5

1 Now it came to pass on the third day, that Esther put on her royal apparel, and stood in the inner court of the king's house, over against the king's house; and the king sat upon his royal throne in the royal house, over against the entrance of the house. 2 And it was so, when the king saw Esther the queen standing in the court, that she obtained favour in his sight; and the king held out to Esther the golden sceptre that was in his hand. So Esther drew near, and touched the top of the sceptre. 3 Then said the king unto her: 'What wilt thou, queen Esther? for whatever thy request, even to the half of the kingdom, it shall be given thee.' 4 And Esther said: 'If it seem good unto the king, let the king and Haman come this day unto the banquet that I have prepared for him.' 5 Then the king said: 'Cause Haman to make haste, that it may be done as Esther hath said.' So the king and Haman came to the banquet that Esther had prepared. 6 And the king said unto Esther at the banquet of wine: 'Whatever thy petition, it shall be granted thee; and whatever thy request, even to the half of the kingdom, it shall be performed.' 7 Then answered Esther, and said: 'My petition and my request is--8 if I have found favour in the sight of the king, and if it please the king to grant my petition, and to perform my request--let the king and Haman come to the banquet that I shall prepare for them, and I will do to-morrow as the king hath said.'

א וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר
מַלְכוּת, וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר בֵּית-הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית,
נֹכַח בֵּית הַמֶּלֶךְ; וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל-כִּסֵּא
מַלְכוּתוֹ, בְּבֵית הַמַּלְכוּת, נֹכַח, פֶּתַח הַבָּיִת. ב
וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת-אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה,
עֹמֶדֶת בֶּחָצֵר--נָשְׂאָה חֵן, בְּעֵינָיו; וַיּוֹשֶׁט
הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר, אֶת-שַׁרְבִיט הַזָּהָב אֲשֶׁר
בְּיָדוֹ, וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר, וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשַּׁרְבִיט.
ג וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ, מַה-לָּךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה;
וּמַה-בַּקָּשָׁתֵךְ עַד-חֲצִי הַמַּלְכוּת, וְיִנָּתֵן לָךְ. ד
וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר, אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב--יָבוֹא
הַמֶּלֶךְ וְהָמָן הַיּוֹם, אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי
לוֹ. ה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ--מַהֲרוּ אֶת-הָמָן,
לַעֲשׂוֹת אֶת-דְּבַר אֶסְתֵּר; וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן,
אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר-עָשְׂתָה אֶסְתֵּר. ו וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר בְּמִשְׁתֵּה הַיָּיִן, מַה-שְּׁאֵלָתֵךְ
וְיִנָּתֵן לָךְ; וּמַה-בַּקָּשָׁתֵךְ עַד-חֲצִי הַמַّלְכוּת,
וְתֵעָשׂ. ז וַתַּעַן אֶסְתֵּר, וַתֹּאמַר: שְׁאֵלָתִי,
וּבַקָּשָׁתִי. ח אִם-מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ,
וְאִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב, לָתֵת אֶת-שְׁאֵלָתִי,
וְלַעֲשׂוֹת אֶת-בַּקָּשָׁתִי--יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן,
אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לָהֶם, וּמָחָר
אֶעֱשֶׂה, כִּדְבַר הַמֶּלֶךְ.

3) אסתר Esther Chapter 7

ביום השני במשתה היין מה שאלתך אסתר ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על להשמיד להרוג ולאבד

א) ויבא המלך והמן לשתות עם אסתר המלכה :ב) ויאמר המלך לאסתר גם המלכה ותנתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש: ג) ותען אסתר המלכה המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: ד) כי נמכרנו אני ועמי

4) אסתר Esther Chapter 9

12 And the king said unto Esther the queen: 'The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the castle, and the ten sons of Haman; what then have they done in the rest of the king's provinces! Now whatever thy petition, it shall be granted thee; and whatever thy request further, it shall be done.' 13 Then said Esther: 'If it please the king, let it be granted to the Jews that are in Shushan to do to-morrow also according unto this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged upon the gallows.' 14 And the king commanded it so to be done; and a decree was given out in Shushan; and they hanged Haman's ten sons. 15 And the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth

יב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה, בְּשׁוּשַׁן
הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבֵּד חֲמֵשׁ מֵאוֹת
אִישׁ וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי-הָמָן--בְּשְׁאָר מְדִינוֹת
הַמֶּלֶךְ, מֶה עָשׂוּ; וּמַה-שְּׁאֵלָתֵךְ וְיִנָּתֵן לָךְ,
וּמַה-בַּקָּשָׁתֵךְ עוֹד וְתֵעָשׂ. יג וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר,
אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב--יִנָּתֵן גַּם-מָחָר לַיְּהוּדִים
אֲשֶׁר בְּשׁוּשַׁן, לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם; וְאֵת עֲשֶׂרֶת
בְּנֵי-הָמָן, יִתְלוּ עַל-הָעֵץ. יד וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לְהֵעָשׂוֹת כֵּן, וַתִּנָּתֵן דָּת בְּשׁוּשָׁן; וְאֵת עֲשֶׂרֶת
בְּנֵי-הָמָן, תָּלוּ. טו וַיִּקָּהֲלוּ הַיְּהוּדִיִּים
(הַיְּהוּדִים) אֲשֶׁר-בְּשׁוּשָׁן, גַּם בְּיוֹם אַרְבָּעָה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר, וַיַּהַרְגוּ בְשׁוּשָׁן, שְׁלֹשׁ
מֵאוֹת אִישׁ; וּבַבִּזָּה--לֹא שָׁלְחוּ, אֶת-יָדָם.

טז וּשְׁאָר הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהֲלוּ וְעָמֹד עַל-נַפְשָׁם, וְנוֹחַ מֵאֹיְבֵיהֶם, וְהָרוֹג בְּשֹׂנְאֵיהֶם, חֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים אָלֶף; וּבַבִּזָּה--לֹא שָׁלְחוּ, אֶת-יָדָם. יז בְּיוֹם-שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר, לְחֹדֶשׁ אֲדָר; וְנוֹחַ, בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ, וְעָשָׂה אֹתוֹ, יוֹם מִשְׁתֶּה וְשִׂמְחָה. יח וְהַיְּהוּדִיִּים (וְהַיְּהוּדִים) אֲשֶׁר-בְּשׁוּשָׁן, נִקְהֲלוּ בִּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר בּוֹ, וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר, בּוֹ; וְנוֹחַ, בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ, וְעָשָׂה אֹתוֹ, יוֹם מִשְׁתֶּה וְשִׂמְחָה. יט עַל-כֵּן הַיְּהוּדִים הַפְּרָזִים (הַפְּרָזִים), הַיֹּשְׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרָזוֹת --עֹשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר, שִׂמְחָה וּמִשְׁתֶּה וְיוֹם טוֹב; וּמִשְׁלֹחַ מָנוֹת, אִישׁ לְרֵעֵהוּ.

day also of the month Adar, and slew three hundred men in Shushan; but on the spoil they laid not their hand. 16 And the other Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their lives, and had rest from their enemies, and slew of them that hated them seventy and five thousand--but on the spoil they laid not their hand--17 on the thirteenth day of the month Adar, and on the fourteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness.18 But the Jews that were in Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness.19 Therefore do the Jews of the villages, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another.

Esther Chapter 10 אסתר (5

ג כִּי מָרְדֳּכַי הַיְּהוּדִי, מִשְׁנֶה לַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ, וְגָדוֹל לַיְּהוּדִים, וְרָצוּי לְרֹב אֶחָיו--דֹּרֵשׁ טוֹב לְעַמּוֹ, וְדֹבֵר שָׁלוֹם לְכָל-זַרְעוֹ.

3 For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren; seeking the good of his people and speaking peace to all his seed.

Nehemiah Chapter 1 נחמיה (6

א דִּבְרֵי נְחֶמְיָה, בֶּן-חֲכַלְיָה: וַיְהִי בְחֹדֶשׁ-כִּסְלֵו שְׁנַת עֶשְׂרִים, וַאֲנִי הָיִיתִי בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה. ב וַיָּבֹא חֲנָנִי אֶחָד מֵאַחַי, הוּא וַאֲנָשִׁים--מִיהוּדָה; וָאֶשְׁאָלֵם עַל-הַיְּהוּדִים הַפְּלֵיטָה, אֲשֶׁר-נִשְׁאֲרוּ מִן-הַשֶּׁבִי--וְעַל-יְרוּשָׁלִָם. ג וַיֹּאמְרוּ, לִי--הַנִּשְׁאָרִים אֲשֶׁר-נִשְׁאֲרוּ מִן-הַשְּׁבִי שָׁם בַּמְּדִינָה, בְּרָעָה גְדֹלָה וּבְחֶרְפָּה; וְחוֹמַת יְרוּשָׁלִַם מְפֹרָצֶת, וּשְׁעָרֶיהָ נִצְּתוּ בָאֵשׁ. ד וַיְהִי כְּשָׁמְעִי אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יָשַׁבְתִּי וָאֶבְכֶּה, וָאֶתְאַבְּלָה, יָמִים; וָאֶהְיֶה צָם וּמִתְפַּלֵּל, לִפְנֵי אֱלֹהֵי הַשָּׁמָיִם.

1 The words of Nehemiah the son of Hacaliah. Now it came to pass in the month Chislev, in the twentieth year, as I was in Shushan the castle, 2 that Hanani, one of my brethren, came out of Judah, he and certain men; and I asked them concerning the Jews that had escaped, that were left of the captivity, and concerning Jerusalem. 3 And they said unto me: 'The remnant that are left of the captivity there in the province are in great affliction and reproach; the wall of Jerusalem also is broken down, and the gates thereof are burned with fire.' 4 And it came to pass, when I heard these words, that I sat down and wept, and mourned certain days; and I fasted and prayed before the God of heaven,

Nehemiah Chapter 2 נחמיה (7

א וַיְהִי בְּחֹדֶשׁ נִיסָן, שְׁנַת עֶשְׂרִים לְאַרְתַּחְשַׁסְתְּא הַמֶּלֶךְ--יַיִן לְפָנָיו; וָאֶשָּׂא אֶת-הַיַּיִן וָאֶתְּנָה לַמֶּלֶךְ, וְלֹא-הָיִיתִי רַע לְפָנָיו. ב וַיֹּאמֶר לִי הַמֶּלֶךְ מַדּוּעַ פָּנֶיךָ רָעִים, וְאַתָּה אֵינְךָ חוֹלֶה--אֵין זֶה, כִּי-אִם רֹעַ לֵב; וָאִירָא, הַרְבֵּה מְאֹד. ג וָאֹמַר לַמֶּלֶךְ, הַמֶּלֶךְ לְעוֹלָם יִחְיֶה; מַדּוּעַ לֹא-יֵרְעוּ פָנַי, אֲשֶׁר הָעִיר בֵּית-קִבְרוֹת אֲבֹתַי חֲרֵבָה, וּשְׁעָרֶיהָ, אֻכְּלוּ בָאֵשׁ. ד וַיֹּאמֶר לִי הַמֶּלֶךְ, עַל-מַה-זֶּה אַתָּה מְבַקֵּשׁ; וָאֶתְפַּלֵּל, אֶל-אֱלֹהֵי הַשָּׁמָיִם. ה וָאֹמַר לַמֶּלֶךְ--אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב, וְאִם-יִיטַב עַבְדְּךָ לְפָנֶיךָ: אֲשֶׁר תִּשְׁלָחֵנִי אֶל-יְהוּדָה, אֶל-עִיר קִבְרוֹת אֲבֹתַי--וְאֶבְנֶנָּה. ו וַיֹּאמֶר לִי הַמֶּלֶךְ וְהַשֵّגֶל יוֹשֶׁבֶת אֶצְלוֹ עַד-מָתַי יִהְיֶה מַהֲלָכְךָ--וּמָתַי תָּשׁוּב וַיִּיטַב לִפְנֵי-הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלָחֵנִי וָאֶתְּנָה לוֹ זְמָן. ז וָאוֹמַר לַמֶּלֶךְ-אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב אִגְּרוֹת יִתְּנוּ-לִי עַל-פַּחֲווֹת עֵבֶר הַנָּהָר: אֲשֶׁר יַעֲבִירוּנִי עַד אֲשֶׁר-אָבוֹא אֶל-יְהוּדָה. ח וְאִגֶּרֶת אֶל-אָסָף שֹׁמֵר הַפַּרְדֵּס אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר יִתֶּן-לִי עֵצִים לְקָרוֹת אֶת-שַׁעֲרֵי הַבִּירָה אֲשֶׁר-

1 And it came to pass in the month Nisan, in the twentieth year of Artaxerxes the king, when wine was before him, that I took up the wine, and gave it unto the king. Now I had not been beforetime sad in his presence. 2 And the king said unto me: 'Why is thy countenance sad, seeing thou art not sick? this is nothing else but sorrow of heart.' Then I was very sore afraid. 3 And I said unto the king: 'Let the king live for ever: why should not my countenance be sad, when the city, the place of my fathers' sepulchres, lieth waste, and the gates thereof are consumed with fire?' 4 Then the king said unto me: 'For what dost thou make request?' So I prayed to the God of heaven. 5 And I said unto the king: 'If it please the king, and if thy servant have found favour in thy sight, that thou wouldest send me unto Judah, unto the city of my fathers' sepulchres, that I may build it.' 6 And the king said unto me, the queen also sitting by him: 'For how long shall thy journey be? and when wilt thou return?' So it pleased the king to send me; and I set him a time. 7 Moreover I said unto the king: 'If it please the king, let letters be given me to the governors beyond the River, that they may let me pass through till I come unto Judah; 8 and a letter unto Asaph the keeper of the king's park, that he may give me timber to make beams for the gates of the castle which appertaineth to the house,

and for the wall of the city, and for the house that I shall enter into.' And the king granted me, according to the good hand of my God upon me. 9 Then I came to the governors beyond the River, and gave them the king's letters. Now the king had sent with me captains of the army and horsemen

לַבַּיִת וּלְחוֹמַת הָעִיר, וְלַבַּיִת, אֲשֶׁר אָבוֹא אֵלָיו ; וַיִּתֶּן-לִי הַמֶּלֶךְ, כְּיַד-אֱלֹהַי הַטּוֹבָה עָלָי.ט וָאָבוֹא אֶל-פַּחֲווֹת עֵבֶר הַנָּהָר וָאֶתְּנָה לָהֶם אֵת אִגְּרוֹת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח עִמִּי הַמֶּלֶךְ שָׂרֵי חַיִל וּפָרָשִׁים.

8) עזרא פרק ד

(ה) וסכרים עליהם יועצים להפר עצתם כל ימי כורש מלך פרס ועד מלכות דריוש מלך פרס: (ו) ובמלכות אחשורוש בתחלת מלכותו כתבו שטנה על ישבי יהודה וירושלם: (ז) ובימי ארתחששתא כתב בשלם מתרדת טבאל

9) תלמוד ירושלמי מגילה פרק א, ה"א

רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי חלקו כבוד לארץ ישראל שהיתה חריבה באותן הימים ותלו אותה מימות יהושע בן נון

10) מגילה יד עמ' א - דפוס וילנא

תנו רבנן ארבעים ושמונה נביאים ושבע נביאות נתנבאו להם לישראל ולא פחתו ולא הותירו על מה שכתוב בתורה חוץ ממקרא מגילה מאי דרוש אמר רבי חייא בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה ומה מעבדות לחרות אמרינן שירה ממיתה לחיי' לא כל שכן אי הכי הלל נמי נימא לפי שאין אומר' הלל על נס שבחוצ' לארץ יציאת מצרי' דנס שבחוצה לארץ היכי אמרינן שירה כדתניא עד שלא נכנסו ישראל לארץ הוכשרו כל ארצות לומר שירה משנכנס לארץ ישר' לא הוכשרו כל הארצות לומר שירה רב נחמן אמר קרייתה זו הלילה מתקיף לה רבא אמר בשלמא התם הללו עבדי ה' ולא עבדי פרע' אלא הכא הללו עבדי ה' ולא עבדי אחשורוש אכתי עבדי אחשורו' אנן בין לרבא בין לרב נחמן קשיא והא תני' משנכנסו לארץ לא הוכשרו כל הארצו' לומר שירה כיון שגלו חזרו להיכשירן הראשון

11) מגילה יד עמ' א – כת"י מינכן 95

תנו רבנן ארבעים ושמנה נביאים ושבע נביאות נתנבאו להן לישראל לא פחתו ולא הותירו על מה שכתוב בתורה אפי' אות אחת חוץ ממקרא מגילה מאי דרוש א"ר חייא בר אבא א"ר יהושע בן קרחה קל וחומר מעבדות לחירות או' שירה ממות לחיים לא כל שכן אי הכי הלל נמי לימא א"ר יצחק לפי שאין או' הלל על נס שבחוצה לארץ מתקיף לה רב נחמן והרי יציאת מצרים שבחוצה לארץ הוה וקאמ' התם היינו טעמא דעד שלא נכנסו לארץ הותרו כל הארצות לומר שירה משנכנסו לארץ לא הוכשרו לומר שירה אלא ארץ ישראל בלבד רב נחמן אמ' קריתה היא הלילא

12) ספרי דברים פיסקא מג

דבר אחר ואבדתם מהרה, ושמתם את דברי אלה וגו', אף על פי שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ היו מצויינים במצות שכשתחזרו לא יהו עליכם חדשים, משל למלך בשר ודם שכעס על אשתו וטרפה בבית אביה אמר לה הוי מקושטת בתכשיטיך שכשתחזרי לא יהו עליך חדשים כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל בני היו מצויינים במצות שכשתחזרו לא יהו עליכם חדשים הוא שירמיהו אומר +ירמיה לא כ+ הציבי לך ציונים וגו' אלו המצות שישראל מצויינים בהם, +שם /ירמיה לא כ/+ שימי לך תמרורים זה חורבן בית המקדש, וכן הוא אומר +תהלים קלז ה - ו+ אם אשכחך ירושלם וגו' תדבק לשוני וגו', +ירמיה לא כ+ שיתי לבך למסילה דרך הלכת אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל ראו באלו דרכים הלכתם ועשו תשובה מיד אתם חוזרים לעריכם שנאמר +שם /ירמיה לא כ/+ שובי בתולת ישראל שובי אל עריך אלה.

13) רמב"ן ויקרא פרק יח פסוק כה

ואמרו בתוספתא דע"ז (פ"ה ה"ה), הרי הוא אומר (בראשית כח כא) ושבתי בשלום אל בית אבי והיה ה' לי לאלהים, ואומר לתת לכם את ארץ כנען, כל זמן שאתם בארץ כנען הייתי לכם לאלהים, אין אתם בארץ כנען כביכול אין אני לכם לאלהים , וכן הוא אומר (יהושע ד יג) כארבעים אלף חלוצי צבא עברו לפני ה', ואומר (דהי"א כב יח) ונכבשה הארץ לפני השם ולפני עמו, וכי תעלה על דעתך שישראל מכבשין את הארץ לפני המקום, אלא כל זמן שהן עליה כאילו היא מכובשת הא אינם עליה אינה מכובשת: ומן הענין הזה אמרו בספרי (עקב מג), ואבדתם מהרה (דברים יא יז), אף על פי שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ היו מצויינין במצות שכשתחזרו לא יהו עליכם חדשים, משל לאדון שכעס על אשתו ושלחה לבית אביה, אמר לה הוי מתקשטת תכשיטים שכשתחזרי לא יהיו עליך חדשים, וכן אמר ירמיה (לא כ) הציבי לך ציונים, אלו המצות שישראל מצוינין בהם:והנה הכתוב שאמר (דברים יז יח) ואבדתם מהרה ושמתם את דברי אלה וגו', אינו מחייב בגלות אלא בחובת הגוף כתפילין ומזוזות, ופירשו בהן כדי שלא יהו חדשים עלינו כשנחזור לארץ, כי עיקר כל המצות ליושבים בארץ ה'. ולפיכך אמרו בספרי (ראה פ), וירשתם אותה וישבתם בה ושמרתם לעשות (דברים יא לא לב), ישיבת ארץ ישראל שקולה כנגד כל המצות שבתורה, וכך הוא בתוספתא דע"ז (פ"ה ה"ב). וזו היא מחשבת הרשעים (סנהדרין קה א) שהיו אומרים ליחזקאל, רבינו יחזקאל עבד שמכרו רבו יש עליו כלום, שנאמר (יחזקאל כ לב) והעולה על רוחכם היה לא תהיה אשר אתם אומרים נהיה כגוים כמשפחות האדמה לשרת עץ ואבן: וזו היא מצות יעקב אבינו לביתו ולכל אשר עמו בשעת ביאתם לארץ (בראשית לה ב) הסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם והטהרו. והשם לו לבדו נתכנו עלילות שמתה רחל בדרך בתחילת בואם בארץ, כי בזכותה לא מתה בחוצה לארץ, ובזכותו לא ישב בארץ עם שתי אחיות והיא היתה הנשאת באיסור האחוה. ונראה שנתעברה מבנימין קודם בואם בשכם ולא נגע בה בארץ כלל, מפני הענין שהזכרנו: